

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a doua)

30 mai 2013 *

„Cooperare polițienească și judiciară în materie penală — Decizia-cadru 2002/584/JAI — Articolul 27 alineatul (4) și articolul 28 alineatul (3) litera (c) — Mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre — Principiul specialității — Cerere de extindere a mandatului european de arestare care a justificat predarea sau cerere de predare ulterioară către alt stat membru — Decizie a autorității judiciare a statului membru de executare prin care este acordat consimțământul — Cale de atac suspensivă — Admisibilitate”

În cauza C-168/13 PPU,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Conseil constitutionnel (Franța), prin decizia din 4 aprilie 2013, primită de Curte la 9 aprilie 2013, în procedura

Jeremy F.

împotriva

Premier ministre,

CURTEA (Camera a doua),

compusă din doamna R. Silva de Lapuerta (raportor), președinte de cameră, și domnii G. Arestis, J.-C. Bonichot, A. Arabadjiev și J. L. da Cruz Vilaça, judecători,

avocat general: domnul N. Wahl,

grefier: domnul V. Tourrès, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 7 mai 2013,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru domnul F., de C. Waquet, avocat;
- pentru guvernul francez, de E. Belliard, de B. Beaupère-Manokha, precum și de G. de Bergues, în calitate de agenți;
- pentru guvernul ceh, de M. Smolek, în calitate de agent;
- pentru guvernul german, de J. Kemper și de T. Henze, în calitate de agenți;
- pentru guvernul irlandez, de E. Regan, în calitate de agent;

* Limba de procedură: franceza.

— pentru guvernul olandez, de C. Schillemans, în calitate de agent;
— pentru Comisia Europeană, de W. Bogensberger și de R. Troosters, în calitate de agenți,
după ascultarea avocatului general,
pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 27 alineatul (4) și a articolului 28 alineatul (3) litera (c) din Decizia-cadru 2002/584/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre (JO L 190, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 6, p. 3), astfel cum a fost modificată prin Decizia-cadru 2009/299/JAI a Consiliului din 26 februarie 2009 (JO L 81, p. 24, denumită în continuare „decizia-cadru”).
- 2 Această cerere a fost prezentată în cadrul unei întrebări prioritare privind constituționalitatea adresată de Cour de cassation (Curtea de Casație, Franța) cu ocazia unui recurs formulat de domnul F. împotriva hotărârii din 15 ianuarie 2013 pronunțate de chambre de l’instruction de la cour d’appel de Bordeaux (Camera de instrucție a Curții de Apel din Bordeaux, Franța), prin care a fost acordat consimțământul pentru o cerere de extindere a predării prezentată de autoritățile judiciare ale Regatului Unit pentru o infracțiune săvârșită înaintea predării sale, alta decât cea care motivase mandatul european de arestare emis inițial împotriva sa de Crown court at Maidstone (Regatul Unit).

Cadrul juridic

Dreptul internațional

- 3 Intitulat „Dreptul la libertate și la siguranță”, articolul 5 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, semnată la Roma la 4 noiembrie 1950 (denumită în continuare „CEDO”), prevede:

„1. Orice persoană are dreptul la libertate și la siguranță. Nimeni nu poate fi lipsit de libertatea sa, cu excepția următoarelor cazuri și potrivit căilor legale:

[...]

- f) dacă este vorba despre arestarea sau detenția legală a unei persoane pentru a o împiedica să pătrundă în mod ilegal pe teritoriu sau împotriva căreia se află în curs o procedură de expulzare ori de extrădare.

2. Orice persoană arestată trebuie să fie informată, în termenul cel mai scurt și într-o limbă pe care o înțelege, asupra motivelor arestării sale și asupra oricărei acuzații aduse împotriva sa.

[...]

4. Orice persoană lipsită de libertatea sa prin arestare sau deținere are dreptul să introducă un recurs în fața unui tribunal, pentru ca acesta să statueze într-un termen scurt asupra legalității deținerii sale și să dispună eliberarea sa dacă deținerea este ilegală.

[...]”

- 4 Articolul 13 din CEDO, intitulat „Dreptul la un recurs efectiv”, prevede:

„Orice persoană ale cărei drepturi și libertăți recunoscute de prezenta convenție au fost încălcate are dreptul să se adreseze efectiv unei instanțe naționale, chiar și atunci când încălcarea s-ar datora unor persoane care au acționat în exercitarea atribuțiilor lor oficiale.”

Dreptul Uniunii

- 5 Din Informațiile referitoare la declarațiile Republicii Franceze și Republicii Ungare privind acceptarea de către acestea a competenței Curții de Justiție de a pronunța hotărâri preliminare privind actele menționate la articolul 35 din Tratatul privind Uniunea Europeană, publicate în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* la 14 decembrie 2005 (JO L 327, p. 19), rezultă că Republica Franceză a făcut o declarație în temeiul alineatului (2) al acestui articol, prin care a acceptat competența Curții de a se pronunța potrivit modalităților prevăzute la articolul 35 alineatul (3) litera (a) UE.
- 6 Conform articolului 9 din Protocolul (nr. 36) privind dispozițiile tranzitorii, anexat la Tratatul FUE, efectele juridice ale actelor instituțiilor, ale organelor, ale oficiilor sau ale agențiilor Uniunii adoptate în temeiul Tratatului UE înainte de intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona sunt menținute atât timp cât nu vor fi fost abrogate, anulate sau modificate în temeiul tratatelor. Potrivit articolului 10 alineatul (1) din același protocol, atribuțiile Curții în temeiul titlului VI din Tratatul UE, în versiunea în vigoare înainte de intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona, rămân neschimbate în ceea ce privește actele Uniunii care au fost adoptate înainte de intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona, inclusiv atunci când au fost acceptate potrivit articolului 35 alineatul (2) UE.
- 7 Considerentele (5), (7), (8), (10) și (12) ale deciziei-cadru au următorul cuprins:

„(5) Obiectivul stabilit pentru Uniune, și anume, de a deveni un spațiu de libertate, securitate și justiție, duce la eliminarea extrădării între statele membre și la înlocuirea acesteia cu un sistem de predare între autoritățile judiciare. Pe de altă parte, introducerea unui nou sistem simplificat de predare a persoanelor condamnate sau bănuite, cu scopul executării sentințelor de condamnare sau a urmăririlor, în materie penală, permite eliminarea complexității și a riscurilor de întârziere inerente procedurilor actuale de extrădare. Relațiile de cooperare clasice care au dominat până în prezent între statele membre ar trebui să fie înlocuite cu un sistem de liberă circulație a deciziilor judiciare în materie penală, atât a celor anterioare sentinței de condamnare, cât și a celor definitive, într-un spațiu de libertate, securitate și justiție.

[...]

(7) Dat fiind faptul că obiectivul de a înlocui sistemul de extrădare multilateral întemeiat pe Convenția europeană privind extrădarea din 13 decembrie 1957 nu poate fi suficient realizat de statele membre acționând unilateral și, prin urmare, datorită dimensiunii și efectelor sale, poate fi mai bine realizat la nivelul Uniunii, Consiliul poate adopta măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum se prevede la articolul 2 din Tratatul privind Uniunea Europeană și la articolul 5 din Tratatul de instituire a Comunității Europene. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este prevăzut de acest din urmă articol, prezenta decizie-cadru nu depășește ceea ce este necesar în vederea atingerii acestui obiectiv.

(8) Deciziile privind executarea mandatului european de arestare trebuie să facă obiectul unor controale suficiente, ceea ce înseamnă că o autoritate judiciară din statul membru în care a fost arestată persoana căutată va trebui să ia decizia de predare a acesteia.

[...]

- (10) Mecanismul mandatului european de arestare se bazează pe un grad ridicat de încredere între statele membre. Punerea în aplicare a acestuia nu poate fi suspendată decât în caz de încălcare gravă și persistentă de către unul din statele membre a principiilor enunțate la articolul 6 alineatul (1) din Tratatul privind Uniunea Europeană, constatată de Consiliu în aplicarea articolului 7 alineatul (1) din tratatul menționat anterior și cu consecințele prevăzute la alineatul (2) din același articol.

[...]

- (12) Prezenta decizie-cadru respectă drepturile fundamentale și principiile recunoscute în articolul 6 din Tratatul privind Uniunea Europeană și reflectate în Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene [denumită în continuare «Carta»], în special în capitolul VI. Nimic din prezenta decizie-cadru nu poate fi interpretat ca o interdicție de a refuza predarea unei persoane împotriva căreia a fost emis un mandat european de arestare, atunci când există motive să se creadă, pe baza unor elemente obiective, că respectivul mandat de arestare a fost emis cu scopul de a urmări sau de a pedepsi o persoană pe motive de sex, rasă, religie, origine etnică, cetățenie, limbă, opinii politice sau orientare sexuală, sau de a aduce atingere situației acestei persoane pentru oricare din aceste motive.

Prezenta decizie-cadru nu împiedică un stat membru să aplice normele sale constituționale privind respectarea dreptului la un proces echitabil, libertatea de asociere, libertatea presei și libertatea de exprimare în alte mijloace de informare în masă.”

- 8 Articolul 1 din decizia-cadru prevede:

„(1) Mandatul european de arestare este o decizie judiciară emisă de un stat membru în vederea arestării și a predării de către un alt stat membru a unei persoane căutate, pentru efectuarea urmăririi penale sau în scopul executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate.

(2) Statele membre execută orice mandat european de arestare, pe baza principiului recunoașterii reciproce și în conformitate cu dispozițiile prezentei decizii-cadru.

(3) Prezenta decizie-cadru nu poate avea ca efect modificarea obligației de respectare a drepturilor fundamentale și a principiilor juridice fundamentale, astfel cum sunt acestea consacrate de articolul 6 din Tratatul privind Uniunea Europeană.”

- 9 Articolele 3, 4, 4a, 5, 8 și 9 din decizia-cadru prevăd motivele de neexecutare obligatorie și facultativă a mandatului european de arestare, garanțiile pe care statul membru emitent trebuie să le asigure atunci când persoana nu a fost prezentă și în alte cazuri speciale, precum și conținutul, forma și, respectiv, transmiterea mandatului european de arestare. Articolul 6 din decizia-cadru stabilește autoritățile judiciare competente să emită și să execute mandatul european de arestare.

- 10 Intitulat „Consimțământul la predare”, articolul 13 din decizia-cadru prevede, la alineatele (1) și (4), următoarele:

„(1) În cazul în care persoana arestată indică faptul că ea consimte la predarea sa, acest consimțământ și, după caz, renunțarea sa expresă la drepturile conferite de «principiul specialității», prevăzut la articolul 27 alineatul (2), sunt date în fața autorității judiciare de executare, în conformitate cu dreptul intern al statului membru de executare.

[...]

(4) Consimțământul este, în principiu, irevocabil. Fiecare stat membru poate să prevadă că acest consimțământ și, după caz, renunțarea, pot fi revocate, în conformitate cu normele aplicabile în dreptul intern. În acest caz, perioada cuprinsă între data consimțământului și cea a revocării acestuia nu este luată în considerare pentru stabilirea termenelor prevăzute la articolul 17. Un stat membru care dorește să recurgă la această posibilitate informează despre aceasta Secretariatul General al Consiliului, în momentul adoptării prezentei decizii-cadru, și indică modalitățile în care este posibilă revocarea consimțământului, precum și oricare modificare a acestora.”

- 11 Articolul 15 din decizia-cadru, intitulat „Decizia de predare”, are următorul cuprins:

„(1) Autoritatea judiciară de executare decide, în termenele și în condițiile stabilite în prezenta decizie-cadru, predarea persoanei.

(2) În cazul în care autoritatea judiciară de executare consideră că informațiile comunicate de statul membru emitent sunt insuficiente pentru a-i permite să decidă predarea, aceasta solicită furnizarea de urgență a unor informații suplimentare necesare, în special în legătură cu articolele 3-5 și 8, și poate stabili o dată limită pentru primirea acestora, ținând cont de necesitatea de a respecta termenele stabilite la articolul 17.

(3) Autoritatea judiciară emitentă poate, în orice moment, să transmită toate informațiile suplimentare utile autorității judiciare de executare.”

- 12 Articolul 17 din decizia-cadru, intitulat „Termene și proceduri pentru decizia de executare a mandatului european de arestare”, prevede:

„(1) Un mandat european de arestare se soluționează și se execută în regim de urgență.

(2) În cazul în care persoana căutată consimte la predare, decizia definitivă privind executarea mandatului european de arestare se ia [a se citi «ar trebui să fie luată»] în termen de 10 zile de la data consimțământului menționat anterior.

(3) În celelalte cazuri, decizia definitivă privind executarea mandatului european de arestare se ia în termen de 60 de zile de la data arestării persoanei căutate.

(4) În cazuri particulare, atunci când mandatul european de arestare nu poate fi executat în termenele prevăzute la alineatele (2) sau (3), autoritatea judiciară de executare informează de îndată autoritatea judiciară emitentă despre aceasta, indicând motivele. Într-un astfel de caz, termenele pot fi prelungite cu 30 de zile suplimentare.

(5) Cât timp nicio decizie definitivă privind executarea mandatului european de arestare nu este luată de autoritatea judiciară de executare, aceasta se va asigura că sunt îndeplinite condițiile materiale necesare unei predări efective a persoanei.

(6) Orice refuz de a executa un mandat european de arestare trebuie să fie motivat.

(7) Atunci când, în circumstanțe excepționale, un stat membru nu poate respecta termenele stabilite în prezentul articol, acesta informează Eurojust, precizând motivele întârzierii. În afară de aceasta, un stat membru care a suferit, din partea altui stat membru, mai multe întârzieri în executarea unor mandate europene de arestare informează Consiliul despre aceasta, în scopul evaluării, la nivelul statelor membre, a punerii în aplicare a prezentei decizii-cadru.”

- 13 Articolul 20 din decizia-cadru, intitulat „Privilegii și imunități”, prevede, la alineatul (1), următoarele:

„Atunci când persoana căutată beneficiază de un privilegiu sau de o imunitate de jurisdicție sau de executare în statul membru de executare, termenele prevăzute la articolul 17 nu încep să curgă decât în cazul în care și din ziua în care autoritatea judiciară de executare a fost informată asupra faptului că acest privilegiu sau această imunitate au fost ridicate.

Statul membru de executare se asigură de faptul că sunt îndeplinite condițiile materiale necesare unei predări efective în momentul în care persoana nu mai beneficiază de un asemenea privilegiu sau de o asemenea imunitate.”

- 14 Articolul 21 din decizia-cadru, intitulat „Conflictul de obligații internaționale”, prevede:

„Prezenta decizie-cadru nu aduce atingere obligațiilor statului membru de executare atunci când persoana căutată a fost extrădată către acest stat membru dintr-o țară terță și atunci când această persoană este protejată de dispozițiile acordului privind specialitatea, în temeiul căruia a fost extrădată. Statul membru de executare ia toate măsurile necesare pentru a solicita de îndată consimțământul statului din care a fost extrădată persoana căutată, astfel încât aceasta să poată fi predată statului membru emitent. Termenele prevăzute la articolul 17 nu încep să curgă decât din ziua în care principiul specialității încetează să se mai aplice. Până la primirea deciziei din partea statului din care a fost extrădată persoana căutată, statul membru de executare se asigură că sunt îndeplinite condițiile materiale necesare unei predări efective.”

- 15 Intitulat „Eventuala urmărire penală pentru alte infracțiuni”, articolul 27 din decizia-cadru are următorul cuprins:

„(1) Fiecare stat membru poate notifica Secretariatului General al Consiliului că, în relațiile sale cu alte state membre care au dat aceeași notificare, se prezumă că s-a dat consimțământul pentru ca o persoană să fie urmărită penal, condamnată sau deținută în vederea executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate, pentru o infracțiune săvârșită înaintea predării acesteia, alta decât cea care a motivat predarea, cu excepția situației în care, într-un anumit caz, autoritatea judiciară de executare dispune în alt mod în decizia sa de predare.

(2) Cu excepția cazurilor prevăzute la alineatele (1) și (3), o persoană care a fost predată nu poate fi urmărită penal, condamnată sau privată de libertate pentru o infracțiune săvârșită înaintea predării sale, alta decât cea care a motivat predarea sa.

(3) Alineatul (2) nu se aplică în următoarele cazuri:

[...]

(g) atunci când autoritatea judiciară de executare care a predat persoana își dă consimțământul, în conformitate cu alineatul (4).

(4) Cererea pentru consimțământ este prezentată autorității judiciare de executare, însoțită de informațiile menționate la articolul 8 alineatul (1), precum și de o traducere, astfel cum se prevede la articolul 8 alineatul (2). Consimțământul este dat atunci când infracțiunea pentru care este solicitat implică ea însăși obligația de predare, în conformitate cu prezenta decizie-cadru. Consimțământul este refuzat pentru motivele menționate la articolul 3 și, în caz contrar, poate fi refuzat doar pentru motivele menționate la articolul 4. Decizia este adoptată în cel mult 30 de zile de la data primirii cererii.

Pentru cazurile menționate la articolul 5, statul membru emitent trebuie să acorde garanțiile care sunt prevăzute aici.”

16 Potrivit articolului 28 din decizia-cadru, intitulat „Predarea sau extrădarea ulterioară”:

„(1) Fiecare stat membru poate notifica Secretariatului General al Consiliului că, în relațiile sale cu alte state membre care au făcut aceeași notificare, se consideră că a fost acordat consimțământul pentru predarea unei persoane către un stat membru, altul decât statul membru de executare, în temeiul unui mandat european de arestare emis pentru o infracțiune săvârșită înaintea predării acesteia, cu excepția situației în care, într-un caz particular, autoritatea judiciară de executare dispune în alt mod în decizia sa de predare.

(2) În orice situație, o persoană care a fost predată statului membru emitent în temeiul unui mandat european de arestare poate, fără consimțământul statului membru de executare, să fie predată unui alt stat membru decât statul membru de executare, în temeiul unui mandat european de arestare emis pentru o infracțiune săvârșită înaintea predării sale, în următoarele cazuri:

[...]

(c) atunci când persoana căutată nu beneficiază de principiul specialității, în conformitate cu articolul 27 alineatul (3) literele (a), (e), (f) și (g).

(3) Autoritatea judiciară de executare consimte ca persoana vizată să fie predată unui alt stat membru, în conformitate cu următoarele norme:

(a) cererea de consimțământ este prezentată în conformitate cu articolul 9, însoțită de informațiile menționate la articolul 8 alineatul (1), precum și de o traducere, astfel cum se prevede la articolul 8 alineatul (2);

(b) consimțământul este dat atunci când infracțiunea pentru care este solicitat implică ea însăși obligația de predare, în conformitate cu dispozițiile prezentei decizii-cadru;

(c) decizia este adoptată în cel mult treizeci de zile de la data primirii cererii;

(d) consimțământul este refuzat pentru motivele menționate la articolul 3 și, în caz contrar, nu mai poate fi refuzat decât pentru motivele menționate la articolul 4.

Pentru cazurile menționate la articolul 5, statul membru emitent trebuie să furnizeze garanțiile care sunt prevăzute în acesta.

[...]”

17 Articolul 31 din decizia-cadru, intitulat „Raporturile cu alte instrumente legale”, prevede, la alineatul (2) al doilea și al treilea paragraf, următoarele:

„Statele membre pot încheia acorduri sau aranjamente bilaterale sau multilaterale după data intrării în vigoare a prezentei decizii-cadru, în măsura în care acestea permit aprofundarea sau extinderea conținutului acesteia și contribuie la simplificarea sau facilitarea sporită a procedurilor de predare a persoanelor care fac obiectul unui mandat european de arestare, în special stabilind termene mai scurte decât cele fixate la articolul 17, extinzând lista infracțiunilor prevăzute la articolul 2 alineatul (2), limitând și mai mult motivele de refuz prevăzute la articolele 3 și 4 sau scăzând pragul prevăzut la articolul 2 alineatul (1) sau (2).

Acordurile și aranjamentele menționate la alineatul (2) nu pot afecta în niciun fel relațiile cu statele membre care nu sunt părți la acestea.”

Dreptul francez

- 18 Articolul 695-46 din Codul de procedură penală, astfel cum a fost modificat prin Legea nr. 2009-526 din 12 mai 2009 privind simplificarea și clarificarea dreptului și simplificarea procedurilor (JORF din 13 mai 2009, p. 7920), urmărește transpunerea în dreptul francez a articolelor 27 și 28 din decizia-cadru. Articolul 695-46 are următorul cuprins:

„Camera de instrucție în fața căreia a compărut persoana căutată este sesizată cu orice cerere emanată de la autoritățile competente ale statului membru emitent în vederea acordării consimțământului pentru efectuarea urmăririi penale sau în scopul executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță pronunțate pentru alte infracțiuni decât cele care au motivat predarea și săvârșite anterior acesteia.

Camera de instrucție este de asemenea competentă să se pronunțe, după predarea persoanei căutate, cu privire la orice cerere a autorităților competente ale statului membru emitent în vederea acordării consimțământului pentru predarea persoanei căutate către un alt stat membru pentru efectuarea urmăririi penale sau în scopul executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate pronunțate pentru o faptă anterioară predării și diferită de infracțiunea care a motivat această măsură.

În ambele cazuri, autoritățile competente ale statului membru emitent transmit de asemenea camerei de instrucție un proces-verbal în care sunt consemnate declarațiile persoanei predate. Aceste declarații pot, dacă este cazul, să fie completate cu observațiile formulate de un avocat ales sau, în lipsa acestuia, desemnat din oficiu de decanul baroului avocaților.

Camera de instrucție statuează în ultimă instanță, după ce s-a asigurat că cererea cuprinde și informațiile prevăzute la articolul 695-13 și, după caz, după obținerea garanțiilor prevăzute de dispozițiile articolului 695-32, în termen de 30 de zile de la primirea cererii.

Consimțământul este dat atunci când faptele pentru care este solicitat constituie una dintre infracțiunile prevăzute la articolul 695-23 și intră în domeniul de aplicare al articolului 695-12.

Consimțământul este refuzat pentru unul dintre motivele prevăzute la articolele 695-22 și 695-23 și poate fi refuzat pentru unul dintre cele menționate la articolul 695-24.”

Acțiunea principală și întrebarea preliminară

- 19 La 25 septembrie 2012, Crown court at Maidstone a emis un mandat european de arestare împotriva reclamantului din litigiul principal, resortisant al Regatului Unit, în cadrul urmăririi penale declanșate împotriva sa pentru fapte săvârșite în acest stat membru care puteau fi calificate în dreptul englez drept răpire a unui copil, infracțiune pentru care este prevăzută o pedeapsă maximă de șapte ani de închisoare.
- 20 Arestat în Franța la 28 septembrie 2012, reclamantul din litigiul principal a declarat în mod expres, în aceeași zi, în fața procurorului general de pe lângă cour d'appel de Bordeaux, că accepta să fie predat autorităților judiciare ale Regatului Unit fără însă a renunța la principiul specialității. Această declarație a fost reiterată de reclamantul menționat, asistat de un interpret, în prezența avocatului său, cu ocazia ședinței care a avut loc în fața chambre de l'instruction de la cour d'appel de Bordeaux.
- 21 Prin hotărârea din 4 octombrie 2012, chambre de l'instruction de la cour d'appel de Bordeaux a dispus predarea reclamantului din litigiul principal către respectivele autorități judiciare în scopul efectuării urmăririi penale menționate mai sus. Acesta din urmă a fost predat la 10 octombrie 2012 și este încarcerat de atunci în Regatul Unit.

- 22 La 22 octombrie 2012, procurorul general de pe lângă cour d'appel de Bordeaux a primit din partea autorităților judiciare ale Regatului Unit o cerere de acordare a consimțământului camerei de instrucție a acestei instanțe în vederea urmăririi penale a reclamantului din litigiul principal pentru fapte săvârșite în Regatul Unit anterior predării sale, care puteau constitui o altă infracțiune decât cea care motivase această predare.
- 23 Potrivit autorităților menționate, cu ocazia revenirii tinerei care făcuse obiectul pretensei răpiri, aceasta ar fi declarat că întreținuse raporturi sexuale cu reclamantul din litigiul principal în mai multe rânduri în perioada cuprinsă între 1 iulie și 20 septembrie 2012. Întrucât astfel de fapte pot fi calificate în dreptul englez drept infracțiune de activitate sexuală cu un minor de 16 ani, pasibilă de o pedeapsă maximă de 14 ani de închisoare, aceste autorități judiciare au decis, așadar, urmărirea penală a reclamantului din litigiul principal pentru această infracțiune.
- 24 Cererea autorităților judiciare ale Regatului Unit a fost concretizată la 16 noiembrie 2012 prin intermediul unui mandat european de arestare care viza infracțiunile pentru care se declanșase noua urmărire penală.
- 25 În urma ședinței din 18 decembrie 2012, chambre de l'instruction de la cour d'appel de Bordeaux a decis, prin hotărârea din 15 ianuarie 2013, să își dea consimțământul pentru cererea de extindere a predării în vederea efectuării unei noi urmăriri penale împotriva reclamantului din litigiul principal pentru săvârșirea, în perioada menționată mai sus, a faptelor de activitate sexuală cu un minor de 16 ani.
- 26 Întrucât reclamantul din litigiul principal a formulat recurs la Cour de cassation împotriva hotărârii din 15 ianuarie 2013, aceasta a sesizat Conseil constitutionnel cu o întrebare prioritară privind constituționalitatea articolului 695-46 din Codul de procedură penală în ceea ce privește în special principiul egalității în fața justiției și dreptul la o cale de atac jurisdicțională efectivă.
- 27 În acest context, Conseil constitutionnel a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarea întrebare preliminară:

„Articolele 27 și 28 din decizia-cadru [...] trebuie interpretate în sensul că se opun prevederii de către statele membre a unei căi de atac care suspendă executarea deciziei pe care autoritatea judiciară o adoptă, în termen de 30 de zile de la primirea cererii, fie pentru a-și da consimțământul pentru ca o persoană să fie urmărită penal, condamnată sau deținută în vederea executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate, pentru o infracțiune săvârșită înaintea predării acesteia în temeiul unui mandat european de arestare, alta decât cea care a motivat predarea, fie pentru predarea unei persoane către un stat membru, altul decât statul membru de executare, în temeiul unui mandat european de arestare emis pentru o infracțiune săvârșită înaintea predării acesteia?”

Cu privire la cererea de decizie preliminară

Cu privire la procedura de urgență

- 28 Printr-o cerere separată din 4 aprilie 2013, depusă la grefa Curții în aceeași zi, Conseil constitutionnel a solicitat ca prezenta trimitere preliminară să fie judecată potrivit procedurii de urgență prevăzute la articolul 23a din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene și la articolul 107 din Regulamentul de procedură al acesteia.

- 29 Instanța de trimitere a motivat cererea menționată arătând că atât termenul de trei luni în care este ținută să se pronunțe cu privire la întrebarea prioritară privind constituționalitatea care i-a fost adresată, cât și privarea de libertate căreia îi este supus reclamantul din litigiul principal în procedura aflată la originea acestei întrebări justifică aplicarea procedurii preliminare de urgență.
- 30 În această privință, trebuie arătat, în primul rând, că prezenta trimitere preliminară privește interpretarea deciziei-cadru, care intră în domeniul ce figurează în partea a treia a Tratatului FUE, titlul V din aceasta, privind spațiul de libertate, securitate și justiție. Aceasta este, așadar, susceptibilă de a fi judecată potrivit procedurii preliminare de urgență.
- 31 În al doilea rând, trebuie să se constate, astfel cum arată instanța de trimitere, că reclamantul din litigiul principal este în prezent lipsit de libertate și că soluționarea litigiului principal poate avea o influență ce nu poate fi neglijată asupra duratei unei asemenea măsuri.
- 32 Având în vedere cele ce precedă, Camera a doua a Curții a decis, la 10 aprilie 2013, la propunerea judecătorului raportor, după ascultarea avocatului general, să admită cererea instanței de trimitere privind judecarea trimerii preliminare potrivit procedurii de urgență.

Cu privire la întrebarea preliminară

- 33 Prin intermediul întrebării formulate, instanța de trimitere solicită, în esență, să se stabilească dacă articolul 27 alineatul (4) și articolul 28 alineatul (3) litera (c) din decizia-cadru trebuie interpretate în sensul că se opun prevederii de către statele membre a unei căi de atac care suspendă executarea deciziei pe care autoritatea judiciară o adoptă, în termen de 30 de zile de la primirea cererii, pentru a-și da consimțământul fie pentru ca o persoană să fie urmărită penal, condamnată sau deținută în vederea executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate, pentru o infracțiune săvârșită înaintea predării acesteia în temeiul unui mandat european de arestare, alta decât cea care a motivat această predare, fie pentru predarea unei persoane către un stat membru, altul decât statul membru de executare, în temeiul unui mandat european de arestare emis pentru o infracțiune săvârșită înaintea predării menționate.
- 34 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că decizia-cadru, după cum reiese mai ales din articolul 1 alineatele (1) și (2), precum și din considerentele (5) și (7) ale acesteia, are ca obiect înlocuirea sistemului multilateral de extrădare între statele membre cu un sistem de predare între autoritățile judiciare a persoanelor condamnate sau bănuite în scopul executării sentințelor de condamnare sau a urmăririlor, acest din urmă sistem fiind bazat pe principiul recunoașterii reciproce (a se vedea Hotărârea din 29 ianuarie 2013, Radu, C-396/11, punctul 33, și Hotărârea din 26 februarie 2013, Melloni, C-399/11, punctul 36).
- 35 Decizia-cadru menționată vizează astfel, prin introducerea unui nou sistem simplificat și mai eficient de predare a persoanelor condamnate sau bănuite că au încălcat legea penală, să faciliteze și să accelereze cooperarea judiciară în scopul de a contribui la realizarea obiectivului atribuit Uniunii de a deveni un spațiu de libertate, securitate și justiție, întemeindu-se pe gradul ridicat de încredere care trebuie să existe între statele membre (Hotărârile citate anterior Radu, punctul 34, și Melloni, punctul 37).
- 36 Principiul recunoașterii reciproce, care constituie „piatra de temelie” a cooperării judiciare, implică, în temeiul articolului 1 alineatul (2) din decizia-cadru, obligația statelor membre de a da curs unui mandat european de arestare. Astfel, acestea sunt fie obligate să execute, fie nu pot să refuze să execute un asemenea mandat și nu pot supune executarea acestuia unor condiții decât în cazurile enumerate la articolele 3-5 din decizia-cadru. De asemenea, potrivit articolului 28 alineatul (3) din decizia-cadru, consimțământul pentru o predare ulterioară nu poate fi refuzat decât în aceleași cazuri (a se vedea Hotărârea din 28 iunie 2012, West, C-192/12 PPU, punctul 55 și jurisprudența citată) și

numai respectivele cazuri pot justifica refuzul consimțământului pentru extinderea mandatului european de arestare la o infracțiune săvârșită anterior predării persoanei urmărite, alta decât cea care a motivat această predare, conform articolului 27 alineatul (4) din decizia-cadru.

Cu privire la posibilitatea formulării unei căi de atac suspensive

- 37 În ceea ce privește posibilitatea formulării unei căi de atac suspensive împotriva deciziei de executare a mandatului european de arestare sau a deciziei prin care se dă consimțământul pentru extinderea acestuia sau pentru o predare ulterioară, trebuie să se constate că decizia-cadru nu reglementează expres o asemenea posibilitate.
- 38 Cu toate acestea, o asemenea lipsă a unei reglementări exprese nu înseamnă că decizia-cadru împiedică statele membre să prevadă o astfel de cale de atac sau că le impune să o instituie.
- 39 Într-adevăr, în primul rând, însăși decizia-cadru permite să se asigure că deciziile referitoare la mandatul european de arestare beneficiază de toate garanțiile proprii acestui tip de decizii.
- 40 Astfel, mai întâi, articolul 1 alineatul (3) din decizia-cadru amintește expres că aceasta nu poate avea ca efect modificarea obligației de respectare a drepturilor fundamentale și a principiilor juridice fundamentale, cum sunt acestea consacrate de articolul 6 UE, obligație care, în plus, privește toate statele membre, în special statul membru emitent și pe cel de executare.
- 41 În continuare, răspunzând obiectivului, amintit la punctul 35 din prezenta hotărâre, de a facilita și de a accelera cooperarea judiciară în scopul de a contribui la realizarea obiectivului atribuit Uniunii de a deveni un spațiu de libertate, securitate și justiție, însăși decizia-cadru, după cum precizează primul paragraf al considerentului (12) al acesteia, respectă totodată drepturile fundamentale și principiile recunoscute în articolul 6 UE și reflectate în Cartă, în special în capitolul VI, în privința persoanei care face obiectul unui mandat european de arestare.
- 42 În această privință, trebuie arătat că, la fel ca în procedurile de extrădare, în cadrul procedurii de predare instituite prin decizia-cadru, dreptul la o cale de atac efectivă, prevăzut la articolul 13 din CEDO și la articolul 47 din Cartă, care este în discuție în cadrul litigiului principal, capătă o importanță deosebită.
- 43 Astfel, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a considerat, referitor la detenția în vederea unei extrădări, că articolul 5 paragraful 4 din CEDO este o *lex specialis* în raport cu cerințele mai generale prevăzute la articolul 13 din aceasta (a se vedea în special Curtea Europeană a Drepturilor Omului, Hotărârea Chahal împotriva Regatului Unit din 15 noiembrie 1996, *Recueil des arrêts et décisions* 1996-V, § 126). În această privință, a statuat că, atunci când decizia privativă de libertate este pronunțată de o instanță care hotărăște în urma unei proceduri jurisdicționale, controlul urmărit prin articolul 5 paragraful 4 din CEDO este încorporat în decizie (a se vedea Curtea Europeană a Drepturilor Omului, Hotărârea Khodzhamberdiyev împotriva Rusiei din 5 iunie 2012, § 103 și jurisprudența citată) și că, în plus, dispoziția în cauză nu obligă statele contractante să instituie un dublu grad de jurisdicție pentru verificarea legalității detenției și a cererilor de extindere (a se vedea Curtea Europeană a Drepturilor Omului, Hotărârea Marturana împotriva Italiei din 4 martie 2008, § 110 și jurisprudența citată).
- 44 De asemenea, Curtea a avut deja ocazia să constate, în cadrul interpretării Directivei 2005/85/CE a Consiliului din 1 decembrie 2005 privind standardele minime cu privire la procedurile din statele membre de acordare și retragere a statutului de refugiat (JO L 326, p. 13, Ediție specială, 19/vol. 7, p. 242), că principiul protecției jurisdicționale efective conferă particularului un drept de acces la o instanță judecătorească, iar nu la mai multe grade de jurisdicție (Hotărârea din 28 iulie 2011, Samba Diouf, C-69/10, Rep., p. I-7151, punctul 69).

- 45 Or, trebuie arătat că, astfel cum reiese din cuprinsul considerentului (8) al deciziei-cadru, deciziile referitoare la executarea mandatului european de arestare trebuie să facă obiectul unor controale suficiente, ceea ce implică faptul că o autoritate judiciară a statului membru în care persoana căutată a fost arestată va trebui să adopte decizia de predare a acesteia din urmă. Pe de altă parte, articolul 6 din decizia-cadru prevede că nu numai această decizie trebuie să fie luată de o autoritate judiciară, ci și cea referitoare la emiterea unui asemenea mandat. Intervenția unei autorități judiciare este necesară și în ceea ce privește consimțământul prevăzut la articolul 27 alineatul (4) și la articolul 28 alineatul (3) litera (c) din decizia-cadru, precum și în alte faze ale procedurii de predare, precum audierea persoanei căutate, decizia de menținere a persoanei în detenție sau transferul temporar al acesteia.
- 46 Prin urmare, întreaga procedură de predare între statele membre prevăzută de decizia-cadru se desfășoară, conform acesteia, sub control judiciar.
- 47 Rezultă că dispozițiile deciziei-cadru prevăd ele însele o procedură conformă cerințelor articolului 47 din Cartă, independent de modalitățile de punere în aplicare a deciziei-cadru alese de statele membre.
- 48 În sfârșit, trebuie arătat că, chiar și în cadrul procedurii de urmărire penală sau de executare a unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate sau în cadrul procedurii penale pe fond, care rămân în afara domeniului de aplicare al deciziei-cadru sau al dreptului Uniunii, statele membre rămân supuse obligației de a respecta drepturile fundamentale astfel cum sunt consacrate de CEDO sau de dreptul lor național, inclusiv, dacă este cazul, dreptul la un dublu grad de jurisdicție al persoanelor pe care o instanță judecătorească le-a declarat vinovate de săvârșirea unei infracțiuni.
- 49 O asemenea obligație întărește gradul ridicat de încredere între statele membre și principiul încrederii reciproce pe care se sprijină mecanismul mandatului european de arestare și justifică textul considerentului (10) al deciziei-cadru, potrivit căruia punerea în aplicare a mandatului european de arestare nu poate fi suspendată decât în caz de încălcare gravă și persistentă de către unul dintre statele membre a principiilor enunțate la articolul 6 alineatul (1) UE, constatată de Consiliu în aplicarea articolului 7 alineatul (1) UE și cu consecințele prevăzute la alineatul (2) al acestui din urmă articol.
- 50 Astfel, principiul recunoașterii reciproce pe care se întemeiază sistemul mandatului european de arestare se bazează la rândul său pe încrederea reciprocă dintre statele membre cu privire la faptul că ordinele lor juridice naționale sunt în măsură să furnizeze o protecție echivalentă și efectivă a drepturilor fundamentale recunoscute la nivelul Uniunii, în special în Cartă, astfel încât ordinea juridică a statului membru emitent este, prin urmare, cea în cadrul căreia persoanele care fac obiectul unor mandate de arestare europene vor putea să exploateze eventualele căi de atac care permit contestarea legalității procedurii de urmărire penală sau de executare a unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate sau a procedurii penale pe fond care a condus la această pedeapsă sau la această măsură (a se vedea prin analogie Hotărârea din 22 decembrie 2010, Aguirre Zarraga, C-491/10 PPU, Rep., p. I-14247, punctele 70 și 71).
- 51 În al doilea rând, trebuie să se constate însă că, independent de garanțiile expres prevăzute de decizia-cadru, absența din aceasta a reglementării unui eventual drept la o cale de atac suspensivă împotriva deciziilor referitoare la mandatul european de arestare nu împiedică statele membre să prevadă un asemenea drept.
- 52 Astfel, în lipsa unor precizări mai ample în chiar dispozițiile deciziei-cadru și având în vedere articolul 34 UE, care acordă instanțelor naționale competența în privința formei și a mijloacelor necesare pentru atingerea rezultatului urmărit de deciziile-cadru, trebuie să se constate că decizia-cadru lasă autorităților naționale o marjă de apreciere în privința modalităților concrete de punere în aplicare a obiectivelor urmărite de aceasta, în special în ceea ce privește posibilitatea de a prevedea o cale de atac suspensivă împotriva deciziilor referitoare la mandatul european de arestare.

- 53 În această privință, trebuie amintit că, în măsura în care nu este înlăturată aplicarea deciziei-cadru, aceasta nu împiedică un stat membru, după cum se arată la al doilea paragraf al considerentului (12), să aplice normele sale constituționale referitoare printre altele la respectarea dreptului la un proces echitabil.
- 54 Pe de altă parte, în ceea ce privește decizia de executare a mandatului european de arestare, posibilitatea de a beneficia de dreptul la o cale de atac decurge în mod implicit, dar necesar din termenii „decizie definitivă” care figurează la articolul 17 alineatele (2), (3) și (5) din decizia-cadru și nimic nu permite să se considere că, în raport cu modul de redactare a dispozițiilor acesteia, o astfel de posibilitate trebuie exclusă în cadrul deciziei autorității judiciare care statuează în scopul de a-și da consimțământul pentru extinderea unui mandat de arestare sau pentru predarea ulterioară către un alt stat membru, conform articolului 27 alineatul (4) și articolului 28 alineatul (3) litera (c) din decizia-cadru, cu atât mai mult cu cât, cum o dovedește cauza principală, această extindere sau această predare poate fi cerută pentru o infracțiune mai gravă decât cea care motivase predarea.
- 55 Rezultă că articolul 27 alineatul (4) și articolul 28 alineatul (3) litera (c) din decizia-cadru trebuie interpretate în sensul că nu se opun prevederii de către statele membre a unei căi de atac care suspendă executarea deciziei pe care autoritatea judiciară o adoptă pentru a-și da consimțământul fie pentru ca o persoană să fie urmărită penal, condamnată sau deținută în vederea executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate, pentru o infracțiune săvârșită înaintea predării acesteia în temeiul unui mandat european de arestare, alta decât cea care a motivat această predare, fie pentru predarea unei persoane către un stat membru, altul decât statul membru de executare, în temeiul unui mandat european de arestare emis pentru o infracțiune săvârșită înaintea predării menționate.

Cu privire la limitările unui eventual drept la o cale de atac suspensivă

- 56 Chiar dacă decizia-cadru nu reglementează un eventual drept la o cale de atac suspensivă împotriva deciziilor referitoare la mandatul european de arestare, din aceasta reiese că trebuie impuse anumite limite marjei de manevră de care dispun statele membre în acest sens.
- 57 În această privință trebuie arătat că, după cum s-a amintit la punctele 34 și 35 din prezenta hotărâre, decizia-cadru are ca obiect înlocuirea sistemului multilateral de extrădare între statele membre cu un sistem de predare între autoritățile judiciare simplificat și mai eficient, care urmărește să faciliteze și să accelereze cooperarea judiciară. Astfel cum reiese din considerentul (5) al deciziei-cadru, instituirea unui astfel de sistem de predare permite eliminarea complexității și a riscurilor de întârziere inerente procedurilor de extrădare care existau anterior adoptării acesteia.
- 58 Obiectivul menționat de accelerare a cooperării judiciare este prezent în mai multe aspecte ale deciziei-cadru, în special în reglementarea termenelor de adoptare a deciziilor referitoare la mandatul european de arestare.
- 59 În ceea ce privește termenele menționate, trebuie să se distingă între cele prevăzute pentru executarea mandatului european de arestare la articolul 17 din decizia-cadru și cele prevăzute la articolul 27 alineatul (4) și la articolul 28 alineatul (3) litera (c) din aceasta, referitoare la acordarea consimțământului în vederea extinderii unui mandat european de arestare sau a unei predări ulterioare. În orice caz, trebuie arătat că articolul 15 alineatul (1) din decizia-cadru prevede, în general, că autoritatea judiciară de executare decide predarea persoanei „în termenele și în condițiile stabilite în prezenta decizie-cadru”.

- 60 În ceea ce privește, în primul rând, decizia de executare a mandatului european de arestare, articolul 17 alineatul (1) din decizia-cadru prevede că acest mandat „se soluționează și se execută în regim de urgență”. Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol stabilesc termene precise de 10 zile sau, respectiv, de 60 de zile pentru luarea deciziei definitive privind executarea mandatului menționat, după cum persoana căutată consimte sau nu consimte la predarea sa.
- 61 Numai în cazuri particulare, atunci când mandatul european de arestare nu poate fi executat în aceste termene, alineatul (4) al articolului menționat permite prelungirea lor cu 30 de zile suplimentare, obligând autoritatea judiciară de executare să informeze de îndată autoritatea judiciară emitentă cu indicarea motivelor acestei întârzieri. În afara unor astfel de cazuri particulare, numai circumstanțe excepționale sunt susceptibile să permită unui stat membru, conform articolului 17 alineatul (7) din decizia-cadru, să nu respecte termenele menționate, acest stat membru trebuind de asemenea să informeze Eurojust cu precizarea motivelor întârzierii.
- 62 Importanța termenelor stabilite la articolul 17 menționat este exprimată nu numai în cuprinsul acestuia, ci și în alte dispoziții ale deciziei-cadru, precum articolul 13 alineatul (4), articolul 15 alineatul (2), articolele 20 și 21 și articolul 31 alineatul (2) al doilea paragraf din aceasta.
- 63 Pe de altă parte, deși este adevărat că, în cursul procesului legislativ care a condus la adoptarea deciziei-cadru, termenii „decizia definitivă privind executarea mandatului european de arestare ar trebui să fie luată”, care figurează la articolul 17 din decizia-cadru, au înlocuit termenii „decizia [privind executarea mandatului european de arestare] se ia”, care figurau în Propunerea de decizie-cadru a Consiliului privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre [COM(2001) 522 final], publicată în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* din 27 noiembrie 2001 (JO C 332 E, p. 305, denumită în continuare „propunerea de decizie-cadru”), nu este mai puțin adevărat că în cursul acestui proces s-a adăugat de asemenea adjectivul „definitivă” la termenul „decizie” și că termenul unic de 90 de zile a fost înlocuit cu termenele eșalonate mai scurte evocate la punctele 60 și 61 din prezenta hotărâre.
- 64 Rezultă că termenele prevăzute la articolul 17 din decizia-cadru trebuie interpretate în sensul că impun ca decizia definitivă privind executarea mandatului european de arestare să intervină, în principiu, fie în termen de 10 zile de la data la care persoana căutată consimte la predare, fie, în celelalte cazuri, în termen de 60 de zile de la arestarea acesteia. Numai în cazuri particulare aceste termene pot fi prelungite cu 30 de zile suplimentare și numai în circumstanțe excepționale un stat membru poate să nu respecte termenele prevăzute la articolul 17 menționat.
- 65 În consecință, o eventuală cale de atac suspensivă prevăzută de reglementarea națională a unui stat membru împotriva deciziei de executare a mandatului european de arestare nu poate, în orice caz și cu excepția situației în care instanța competentă decide să sesizeze Curtea cu o întrebare preliminară, să intervină cu încălcarea termenelor, menționate la punctul anterior, de adoptare a unei decizii definitive.
- 66 În ceea ce privește, în al doilea rând, decizia de acordare a consimțământului în vederea extinderii mandatului sau a unei predări ulterioare, conform articolului 27 alineatul (4) și articolului 28 alineatul (3) litera (c) din decizia-cadru, trebuie arătat că aceste două dispoziții prevăd că decizia „este adoptată în cel mult 30 de zile de la data primirii cererii”.
- 67 Conținutul acestor dispoziții, care, asemenea principiului specialității, a cărui punere în aplicare o constituie, nu erau prevăzute în propunerea de decizie-cadru, conținut diferit de cel al articolului 17 din decizia-cadru, corespunde unor situații diferite în raport cu decizia care urmează a fi luată.
- 68 Astfel, pe de o parte, persoana căutată nu se mai află în stare de arest în statul membru de executare a mandatului european de arestare și a fost deja predată statului membru emitent al acestui mandat.

- 69 Pe de altă parte, autoritatea judiciară de executare, care este chemată să acorde consimțământul prevăzut la articolul 27 alineatul (4) și la articolul 28 alineatul (3) litera (c) din decizia-cadru, dispune deja de un anumit număr de informații care îi permit să decidă în cunoștință de cauză, în măsura în care, după cum s-a amintit la punctul 36 din prezenta hotărâre, acest consimțământ nu poate fi refuzat decât în aceleași cazuri ca, în ceea ce privește deciziile prevăzute la articolul 17 din decizia-cadru, acelea care permit refuzarea executării unui mandat european de arestare și, în plus, un astfel de consimțământ trebuie să fie acordat atunci când infracțiunea pentru care este cerută extinderea ulterioară a mandatului european de arestare implică ea însăși obligația de predare.
- 70 Cu toate acestea, deciziile prevăzute la articolul 27 alineatul (4) și la articolul 28 alineatul (3) litera (c) din decizia-cadru privesc fie o altă infracțiune decât cea care a motivat predarea, fie un alt stat membru decât statul membru emitent al primului mandat european de arestare, ceea ce justifică prevederea unui termen de 30 de zile pentru acordarea acestui consimțământ.
- 71 Rezultă că articolul 27 alineatul (4) și articolul 28 alineatul (3) litera (c) din decizia-cadru trebuie interpretate în sensul că impun ca deciziile pe care autoritatea judiciară le adoptă pentru a-și da consimțământul fie pentru ca o persoană să fie urmărită penal, condamnată sau deținută în vederea executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate, pentru o infracțiune săvârșită înaintea predării acesteia în temeiul unui mandat european de arestare, alta decât cea care a motivat această predare, fie pentru predarea unei persoane către un stat membru, altul decât statul membru de executare, în temeiul unui mandat european de arestare emis pentru o infracțiune săvârșită înaintea predării menționate, să intervină, în principiu, în termen de 30 de zile de la primirea cererii.
- 72 În ceea ce privește posibilitatea statelor membre de a prevedea, în dreptul național, o cale de atac suspensivă împotriva deciziilor avute în vedere la articolul 27 alineatul (4) și la articolul 28 alineatul (3) litera (c) din decizia-cadru, trebuie să se constate că, spre deosebire de articolul 17 din decizia-cadru, aceste dispoziții nu stabilesc termene pentru adoptarea „deciziei definitive” și că, prin urmare, trebuie interpretate în sensul că termenul pe care îl stabilesc nu vizează decât decizia inițială și nu privește cazul în care a fost instituită o astfel de cale de atac.
- 73 Cu toate acestea, ar fi contrar atât logicii care stă la baza deciziei-cadru, cât și obiectivelor acesteia, care vizează accelerarea procedurii de predare, ca termenele de adoptare a unei decizii definitive în temeiul articolului 27 alineatul (4) și al articolului 28 alineatul (3) litera (c) din decizia-cadru să fie mai lungi decât cele prevăzute la articolul 17 din aceasta.
- 74 În consecință, pentru a asigura o interpretare și o aplicare coerentă a deciziei-cadru, este necesar să se considere că o eventuală cale de atac suspensivă prevăzută de reglementarea națională a unui stat membru împotriva deciziilor avute în vedere la articolul 27 alineatul (4) și la articolul 28 alineatul (3) litera (c) din decizia-cadru trebuie, în orice caz, să fie exercitată cu respectarea termenelor stabilite la articolul 17 din decizia-cadru pentru adoptarea unei decizii definitive.
- 75 Având în vedere cele ce precedă, trebuie să se răspundă la întrebarea adresată că articolul 27 alineatul (4) și articolul 28 alineatul (3) litera (c) din decizia-cadru trebuie interpretate în sensul că nu se opun prevederii de către statele membre a unei căi de atac care suspendă executarea deciziei pe care autoritatea judiciară o adoptă, în termen de 30 de zile de la primirea cererii, pentru a-și da consimțământul fie pentru ca o persoană să fie urmărită penal, condamnată sau deținută în vederea executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate, pentru o infracțiune săvârșită înaintea acestei predări în temeiul unui mandat european de arestare, alta decât cea care a motivat predarea sa, fie pentru predarea unei persoane către un stat membru, altul decât statul membru de executare, în temeiul unui mandat european de arestare emis pentru o infracțiune săvârșită înaintea predării menționate, cu condiția ca decizia definitivă să fie adoptată în termenele prevăzute la articolul 17 din aceeași decizie-cadru.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 76 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a doua) declară:

Articolul 27 alineatul (4) și articolul 28 alineatul (3) litera (c) din Decizia-cadru 2002/584/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre, astfel cum a fost modificată prin Decizia-cadru 2009/299/JAI a Consiliului din 26 februarie 2009, trebuie interpretate în sensul că nu se opun prevederii de către statele membre a unei căi de atac care suspendă executarea deciziei pe care autoritatea judiciară o adoptă, în termen de 30 de zile de la primirea cererii, pentru a-și da consimțământul fie pentru ca o persoană să fie urmărită penal, condamnată sau deținută în vederea executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate, pentru o infracțiune săvârșită înaintea predării acesteia în temeiul unui mandat european de arestare, alta decât cea care a motivat această predare, fie pentru predarea unei persoane către un stat membru, altul decât statul membru de executare, în temeiul unui mandat european de arestare emis pentru o infracțiune săvârșită înaintea predării menționate, cu condiția ca decizia definitivă să fie adoptată în termenele prevăzute la articolul 17 din aceeași decizie-cadru.

Semnături